

HEVAAL

KOMALÊN JINÊN CIWAN
BASIN KOMÜNÜ

Uğur'a, Ceylan'a, Enes'e, Cemile'ye Ve Hayalleri Bombalanan Tüm Çocukların Anısına...

Herkesin 'çocukluk hayalimdi.' dediği, büyüdükçe küçümsemeye başladığı ve zalimce arkasını döndüğü hayalleri vardır. Sanki büyümek o hayalleri unutmayı gerektiriyormuş gibi.. Fakat bilmeyiz ki varoluşumuzun en saf ve özgür hali çocukluğumuzdur. Bu yüzden Önder APO "Özgürlük Çocuklukta Başlar!" diyor. Düşüncelerimizin zaman ve mekanın sınırlarını yerle bir ettiği, hayallerimizin özgür ve ufuksuz göklere kanatlandığı zamanlardır çocukluk.

Yine de zordur Kürdistan'da çocuk olmak. Büyüklerin koyduğu sınırların üstüne bir de devletlerin ördüğü duvarlar eklenir. Kocaman bir ejderhanın derisini andıran o soğuk sınırlara çarpmadan yürüyebilmektir Kürdistanlı çocukların mahareti. Hayat Bilgisi dersinde sınıfta kalırlar belki ama Hayal Bilgisinde ustadırlar. Çünkü hayatı bilgilerden değil bilgileri hayattan öğrenirler. Ve o hayatı hayalleriyle buluşturabilmek için; minik tombik elleri çamurdan kaybolana ve dizleri kanayana dek koşarlar.

"Hevaaal" sizlere hayallerine ihanet etmeyen bir çocuğun hikayesini anlatacak. Bazen sapanıyla, kan kusan savaş uçaklarını vurmaya çalışırken, bazen annesinden azar işitirken, bazen dağın ortasında kendisinden büyük çantasıyla "hevaaal" diye bağırırken, bazen ise Dilan ve Ahmet ile hayallere dalarken ona eşlik edeceksiniz. Bu kısa hikayede göreceksiniz ki kendisinden katbekat büyük hayallerini kucaklayıp özgürlük dağlarının zirvelerine koşmak ancak 'çocuk' işidir.

**KJC Basın Komünü
Temmuz 2026**

"HEVAAAL"

Güneş ışınları odayı aydınlatırken horozun sinir bozucu ötüşüyle yataktan fırlayıp toprak ve duman kokan kıyafetlerini giymeye başladı. Pantolonun paçalarını çoraplarının arasına sıkıştırdıktan sonra hızla dışarı çıktı. Çeşmeden akan soğuk suyla yüzünü yıkadı, özenerek yaptığı sopasını alıp yola koyulacağı sırada annesinin seslenişiyile geri döndü. Şeker çuvalından yaptığı yiyecek torbasını unutmuştu. Torbanın içerisinde her zaman annesinin pişirdiği tandır ekmeği ve torağı bulunurdu. Bir de bu çuvalın içinde annesinden gizlediği gerilla hikayeleriyle dolu bir kitabı olurdu. Annesi onun kitaptaki hikayelere daldığını, koyunları unutup kaybettiğini söylerdi. Bu yüzden yanına kitap almasına izin vermezdi.

Hayır, koyunları kaybetmesinin nedeni kitaplar değildi ki! O, dağlara baktığında her şeyi unutturdu, koyunları da unutturdu. Bambaşka bir yaşama giderdi, sadece güneşin yanık tenli gerillalarını hayal ederdi. Rüzgarın saçında ve teninde gezindiğini, yağmurun toprakla buluştuktan sonraki o müthiş toprak kokusunu, dağların uç zirvelerindeki pezkovîlerle beraber koştuğunu hayal ederdi. Annesinin tekrar seslenişiyile çuvalını hızla alıp koyunları toparlamaya girişti. Gece boyunca uyuyan, sıcaklığa alışmış koyunları uyandırmak çok zordu, kuzularından ayırmak daha zor olurdu. Sanırım annelerini çok özlüyor olmalıydılar, ayrılmamakta ısrar etmelerinin nedeni tüm gün karanlıkta annelerini beklemek zorunda kalıyor olmaları olabilir, gelen geçen herkesi de anneleri zannedip sesleniyorlardı. Asıl merak ettiği onca koyun ve kuzu içerisinde birbirlerini nasıl tanıyıp buldukları idi. Herhalde o da annesini bulurdu, evet kesinlikle bulurdu.

Zeman'ın ard arda havlamasıyla geç kaldığını anladı, yol arkadaşını da yanına alarak her gün büyük bir aşkla uyandığı dağlara doğru yola koyuldu. Zeman'ı ilk defa bir dere kenarında, o küçük ve çelimsiz bedenine rağmen zamana karşı meydan okurken bulmuştu. Yaşamak için ısrar eden bu küçük candan çok etkilenmişti, bu yüzden adını Zeman koymuştu. Böylece Zeman, onun en sevdiği oyun arkadaşı ve de ona sabahın erken saatlerinden gece-nin geç saatlerine kadar eşlik eden yol arkadaşı olmuştu. Genellikle bol ve taze otlak alanı bulmak zor olurdu, birincisi köydeki diğer sürülerden dolayı, ikincisi biçme zamanı gelmiş tarlalarda çalışan traktörler yüzünden. Bir türlü anlam veremiyordu, bazı insanlar neden tüm canlılara ait olması gerekenleri sadece kendisine ait görüp sahipleniyordu? Bu topraklar, ağaçlar, otlaklar ve birbirinden güzel meyveler dağlara ait, dağların birer parçası; dağ ise onu koruyan ve hissedene aitti. Dağlar bizi korurken ve doğa bize yaşam oluyorken, insanlar sahiplenip birbirinden kaçıırıyordu, başkalarını acıtıyordu. Hem, kendisi bile dağa çıkmakta bazen zorlanıyorken o korkunç sesli taraktörler kocaman dağlara nasıl tırmanabiliyordu? Bu yüzden genellikle traktörlerin erişemeyeceği dik kayalık ve ağaçların bolca olduğu yerleri arardı. Bugün de istediği gibi koyunları otlatabileceği uygun yeri bulabilmişti. Koyunlar otlarken hem onları görebileceği hem de sabırsızlıkla kitabın hikayelerinde hayallere dalmak için gölgelik bir ağacın altına oturdu. En çok da resimlerine baktığı gerillaları hayalinde canlandıırırdı, kendini de o hikayelerde yaşayan bir *gerilla* olarak hayal ederdi.

Bazen düşmana karşı öfkeyle savaşırken, bazen ayrılık vakti gelmiş bir yoldaşına son kez sarılırken, bazen yanık türküler eşliğinde kara demlikte çay yaparken ve en çok da kendini güneşin batmadan önceki kızılığında günlük yazarken hayal ederdi.

Günlüğüne yoldaşlarının büyüleyici simalarını, sihirli sözlerini, yanık sesli türkülerini, onlarla paylaştığı kahkahaları, yeni başlangıçların hüzünlü göz yaşlarını ve kara ekmeğin ağızdan silinmeyen o müthiş tadını yazmak isterdi. Heyecanla yaşamak istiyordu, günlüğüne daha çok yazabilmek için bir an önce yaşamalıydı, gerilla olmalıydı! Gökyüzünün maviliğinde hayallere dalıp gittiği sırada gözüne mavi ve beyaz renklerinde bir kuş çarptı. Birkaç adım uzağına konan kuşu yaklamak istediğinde kuş, tekrar kanatlanarak ağaçtaki yuvasına kondu. Ağaçta farklı bir şey, bir gizem vardı. Ağaca yaklaşıp etrafını incelediğinde dalları ve kocaman gövdesi sayesinde yarık olan ama bir tarafı da taşların düşmesiyle kapanmış bir şikeftin gizlendiğini gördü.

Şikeftin kapısına yaklaştığında içini büyük bir heyecan ve keşfetme arzusu kaplamıştı. Yavaş ve temkinli adımlardan sonra yarığın kapısında durdu, için büyük bir bilinmezlik heyecanı kaplamıştı, neler bulacağını merak etmekteydi. Belki debeyaz tüylü kocaman bir ayıya ait bir yuva ve yanındayavrularıylaberaber bal kovanları bulurdu. Daha önce hiç ayı yavrusu görmemişti, bir ayı yavrusu ne kadar büyük olabilirdi ki! En fazla Zeman kadar büyük olabilirdi.

Şikeftin karanlığına dalmadan önce ayı ile karşılaşma korkusuyla başını uzatarak içeriye göz gezdirdi; içerisi karanlık ve sessizdi, yanında fener yoktu ama merak ediyordu. Yarına kadar dayanamazdı. Elleriyle taşlardan destek alarak karanlığa doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Karanlıkta hiç bir şey göremiyordu, her yer simsiyahtı. Birkaç adımdan sonra aniden sarsıldı, sağ ayağını hareket ettiremiyordu, ayağı bir çukura girmişti. Ayağını çekip çıkartmak istediğinde üzerinde ağırlık olduğunu hisseti, elleriyle yoklayıp ayağının üzerindeki taşları kaldırdı artık hareket edebiliyordu. Fakat çukur sadece taştan ve topraktan ibaret değildi. Nemli bir naylona dokunmuştu, sert ve diktörtgene benzeyen bir cisim naylonla kaplanmıştı. Ne bulduğunu anlamak için dizlerinin üstünde emekleyerek şikeftin kapısına doğru ilerlemeye başladı, bir çukura daha düşmeye niyetli değildi.

Bir süre karanlıkta kalan gözleri aydınlığa tekrar alıştığında elindeki cismi incelemeye koyuldu. Siyah bir naylonla kaplanmıştı, kat kat sarılan naylonun kenarından yırtıp açtı, bu bir defterdi. Kahverengi kaplı küçük ama kalınca bir defter, ıslanıp nem kaptığı için rengi biraz solmuştu. Defterin ilk sayfasında çok güzel bir el yazısı vardı:

"Kutsalın çocukları kaybedilmiş tarih perdesini yırtmıştı, artık yaşamın kıyısındaki, uçurumların köşesindeki hayat olmayacaklardı. Tarihe yazılan bir diriliş romanının yazarı ve 'ben bu romanı özgürleştirdim demek için', savaşı kahramanlar olmayı seçtiler. Ruhum, bu diriliş romanın içeriğinde; karanlık gecelerde ateşin ısıtan kızıl alevlerindeki dansına, unutulmak istenmeyen kara gözlere ve mürekkebi dağıttığından bihaber yağan davetsiz yaşlara tanıklık ediyor. Tanıklığının hafızası bu defterdir."

Bu bir günlüktü, gerillanın yazdığı bir günlük. Hep başkaları tarafından yazılan gerilla hikayelerini dinlemişti, hayal etmişti. Fakat bu sefer gerillanın kendi elleriyle yazdığı hikayesini gerillanın kendisinden okuyacaktı. İçini müthiş bir heyecan kaplamıştı, kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibiydi. Günlük nelere tanıklık etmişti, hangi savaşı, hangi maceralara.. Hayal ediyordu. Fakat hiçbir zaman hayalleri bir sona ulaşmazdı, hep yarıda en çok hissedilen anda, yeri ve göğü hapseden, kuşları yuvalarından uçurtan bir ses ile kesintiye uğrardı hayalleri. Bu ses yüreğinde hem korku hem de büyük bir öfke uyandırır-
dı. Hisleri ona bu sesin; oyunlarını, yaşadığı toprakları, dağlarını, gerillaları ve dağların kalbinde gerilla olacağı günleri tehdit ettiğini söylüyordu. Acaba bu defa yetişebilecek miydi, hayallerini öldürmek isteyen bu canavarlara engel olabilecek miydi? Hayalleri ve cesareti yüreği kadar büyük olan bir Kürt çocuğunu hangi silah, hangi düşman korkutabilirdi, durdurabilirdi? Sapanını çuvalından çıkarıp helikopteri göz hapsinde tutmaya çalışarak hızla koşmaya başladı. Yere düşmeye, vücudunu çizen dikenli sarmaşıklara ve ağaçlara aldırmadan gökyüzündeki sese kulak kesilerek, kah patikalarda koşup kah kayalar-
dan çıkarak inatla takip etmeye devam etti. Bu anlarda gökyüzünde uçan kuş-
larla bir yarışa girerdi, kuşları geçerse helikoptere de yetişeceğini düşünürdü.

Bir kayadan bir kayaya koşup zıplarken kuşlara daha da yaklaşıyordu, bulutlara eriştiğini hayal ediyordu. O koştukça ayaklarının altından kayan toprak ve kayalar beyaz bulutlara dönüşüyordu. Zıpladığı her bulut onu gökyüzünün derin maviliğine çekiyordu. Merak ediyordu, acaba gökyüzü ve bulutlar kendi aralarında sohbet edip tartışıyor muydu? Gökyüzü, beyaz bulutları maviliğine nasıl kabul etmişti? Acaba gök gürlemesinin, şimşek çarpmasının, öfkeli yıldırımların nedeni, anlayamayıp kavgaya ediyor

olmaları olabilir miydi? Olabilir, bunlar derin sorulardı, üzerine düşünmesi gerekiyordu. Büyüklerin acımasız ve anlaşılmayan yaşamlarından uzak bir dünyadaydı. Bazen bir atın sırtında yelesine tutunmuş, bazen bir pezkovînin boynuzlarına asılmış bazen de Zeman'ın boynuna dolanmış, o yumuşacık tüylerinde kaybolmuş durumdaydı, ha! kuşlara selam vermeyi de unutmazdı. Ama bir yandan yaşanan ise yere basan bacaklarının bir süre sonra yorulmuş olmasıydı. Başarma inadı ve hayalleri, tükenmek üzere olan vücuduyla anlayamıyordu. Birçok kez yere düşmesine rağmen aldırmamıştı, son kez düştüğünde gözlerindeki bulutlardan damlalar da düşmeye başladı. İçinde yaşadığı gürleyen bir gökyüzü, yakan şimşekler, ağaçları ve taşları dahi yerinden sökebilecek kadar büyük bir fırtına..

Mavinin ve beyaz bulutların kavgasına yakalanmıştı. Mavi gökyüzünün beyaz bulutları, selam verdiği kuşlar, uzun yeleli at, asi rüzgarların pezkovîsi ve dostu Zeman kaybolmuştu. Gökyüzünde süzüldüğü andaki o nefesi solmuyordu ve helikopterin sesi duyulmuyordu. Yerden doğrulabilecek miydi? Kalkmak istemiyordu; maviye, beyaza ve dağlara bakamazdı, yine kaybetmişti. Bir tekrara hapsolmuş bu yenilgiyi ona inanan hayallerine nasıl açıklayacaktı? Evde bekleyen annesini, geride bıraktığı koyunları hatırlayınca kalkmak için isteksizce doğruldu, hem, helikopterin geri gelme ihtimali de vardı. Üstü başı toz içerisinde, pantolonu da yırtılmış, dizleri kan içerisinde kalmıştı. Bu pantolonu da pinelenecekti ve annesi kesin çok kızacaktı, banyoda

kafasına sabun ve taşı yiyecekti. Bu ilk değildi, birçok kez helikopterin ardından koşmuştu ve hiçbir zaman yetişememişti. Aslında yetişemeyeceğini biliyordu; ne için koştuğunu tam olarak bilmese de hiçbir zaman vazgeçmemişti, hislerinin ona doğruları söylediğini biliyordu. Şimdi elinde sadece bir defter vardı. Asıl olması gereken ise yüreğinde ve ruhunda, yarınlara öfkesi ve umuduydu. Evet kan kusan helikopter kaybolmuştu. Hava soğumaya ve karanlık çökmeye başlamıştı ama gökyüzünü kaplayan, onun yüreğindeki inanç ve umut aydınlığı olmuştu.

Eve vardığında çok geç olmuştu, annesini ağılın kapısında elinde fenerle sessizce otururken bulmuştu. Halbuki annesine bir daha geç kalmayacağına dair söz vermişti. Evet annesinin kızmasından çekiniyordu fakat onu daha çok üzmekten korkuyordu. En son kaybolduğunda ortalık birbirine karışmıştı. Zaman henüz erken olduğundan annesi ilk başlarda telaşlanmamıştı, her zamanki gibi oyuna dalıp zamanı unuttuğunu ya da hayvanları otlattığını düşünmüştü. Ama hiçbir geç kalışı karanlığa kalmazdı, karanlık çöküp hala gelmediğinde ise telaşlanan annesi komşulara da haber vererek hızlıca aramaya çıkmışlardı. Gidebileceği her yere, hatta gidemeyeceği yerlere dahi bakıp hep bir ağızdan onun adını bağırlıyorlardı. O ise olan biten her şeyden habersiz, evlerinin aşağı tarafında kalan bostanda, yeşil fasulye fideliklerinin arasına uzanmış, rüyaların tatlı ve derin yolculuğundaydı. Kaybolduğu o gün, canı çok sıkılıyordu, güneşin yakan sıcaklığı da uyuması için ısrar ediyordu. Böylece meşe ağacının serin gölgeliğinde uykunun hesapsız saatlerine dalmıştı. Ne kadar uyuduğunu bilmediği bir süreden sonra Zeman'ın havlamasına ve koyunların sesine uyanmıştı. Uykunun en derin anında sürüye kurt girmişti, sürü arazinin dört bir tarafına dağılmış, neyse ki Zeman günün kahramanı olmayı üstlenerek kurtlara erkenden müdahale etmişti. Uyku sersemliğini aştığı gibi dağılan sürüyü kaybolmadan önce toplamayı başardı. Fakat kurtlar, bu yaz satacakları en besili iki koyunu öldürmüştü. Annesi-

ne yardımcı olmak isteyen kendisiydi, yaşıtlarının yapmadıklarını yapıyordu. Çünkü annesi bütün işleri tek başına yapıyordu ve çok yoruluyordu. Bu yüzden sürüye kurt girdiğini ve iki koyunun öldüğünü söylemeye hem utanmış, hem de korkmuştu. Evden uzaklaşmaya da cesaret edemeyince, çaresizce saklanmıştı. Bostanda uykuda bulununca herkes derin bir nefes çekmişti; üstelik annesi hiç kızmamıştı, sadece ondan bir daha geç kalmayacağına dair söz vermesini istemişti.

Fakat şimdi helikopterin peşinden koştuğu için yine geç kalmıştı. Karanlıkta kafasına süpürge uçunca bu sefer söz vermekle kurtulamayacağını anladı. Hem daha annesi yırtılan ve kirlenen kıyafetlerini görmemişti bile. Annesinin azarıyla geçen geceden sonra susmak bilmeyen horoza ve gözünü yakan güneşe rağmen uyanmamayı başarmıştı. Fakat Dilan ve Ahmet'in pencereye attığı taşlara ve bağırımlarına karşı daha fazla dayanamayıp yataktan çıktı. İnce tül perdeyi aralayıp pencereyi açtığı anda daha süpürgeci acısı geçmemişken bir de taşın acısı eklenecekti. Arkadaşları sinir bozucu gölüşmelerine ara verdikten sonra hazırlanıp yanına çuvalını da alarak dışarı çıktı. Annesi koyunları komşu sürüleriyle birleştirmişti, bir süre böyle olacaktı ta ki o biraz akıllanıncaya dek. Eh, o da artık evdeki diğer işlerde yardımcı olarak kendisini affetirecekti, tabii Dilan ve Ahmetle maceralara da atılacaktı. Hayvanların boşalttığı ahır hep beraber temizledikten sonra Ahmet'in evine doğru yürümeye başladılar. Hayvanları için saman taşıyacaklardı, sonra da Dilan'a bostanda yardım edeceklerdi. Onların arkadaşlığı köydeki diğer ilişkilerden çok farklıydı; köydeki diğer çocuklar gibi sürekli kavg etmezlerdi, yemeden içmeye ve harçlığa kadar her şeyi ortak kullanırlardı. Beraber yaramazlık yapıp maceralara atıldıkları kadar birbirlerine yardım da ederlerdi. Biri zor durumdaysa ya da işi varsa diğerleri öylece durup izlemezdi, hem böyle olunca oyunları için de daha çok zamanları kalırdı. Tabii bu işleri eğlenceli kılmak onların elindeydi. Ahmet'in atları da vardı, bu yüzden oraya gitmeyi daha çok severdi. İşlerini bitirdikten sonra ata binme imkanları oluyordu. Tek başlarına ata binmeye zorlandıkları için genellikle atlar bağlıyken binerlerdi. Ahmet'in söylediğine göre atlardan biri yeni doğum yapmış, simsiyah bir tay doğurmuştu. Şimdi yeni doğmuş bu taya bir isim bulmaları gerekiyordu, ama kimin isim koyacağı konusunda anlaşamayıp tartışmaya başladılar. Tartışmayı sonlandırmak için *kêlê* oyununu oynamaya karar verdiler ve kazanan kişinin isim koyacağına dair anlaşmaya vardılar. Bu oyuna göre yan yana koyulan üç büyük taşın, küçük taşlar kullanılarak sırasıyla devrilmesi için üç atış hakkı verilirdi ve bu oyunun kazananı sürekli Dilan oluyordu. Dilan'ın nasıl kazandığını bir türlü anlayamıyorlardı, o taşlar çok ağır oluyordu ve küçük taşlarla devirmesi de zor oluyordu. Sanırım bu defa yine Dilan

kazanacaktı. Dilan zaten kazanacağını söyleyip şimdiden isimleri sıralamaya başlamıştı bile. Köydeki diğer kızlar ve erkekler ortaokula gitmek için yatılı okula başlayıp yazın tekrar köye döndüklerinde birbirleriyle oynamayı hatta konuşmayı bile bırakmışlardı, bu durumu ilk fark ettiğinde canı çok yanmıştı. Sabahdan akşama kadar beraber oyunlar oynadığı insanlarla aralarına anlam veremediği bir uzaklık girmiş, hatta bayram gezmeleri bile kızlı erkeli gruplar diye ikiye ayrılmıştı. Herkesin ayak uydurduğu sessiz bir anlaşma gibiydi, kimse bu konuda tek bir kelime söylememişti, sadece katılmıştı. Oyunlar oynamış olduğu arkadaşlarını bazı zamanlar uzaktan izler, belki yanına gelip bir merhaba derler diye beklerdi, çoğunlukla beklediğiyle de kalırdı. Ama onların arkadaşlığı hiç öyle olmamıştı, bu sessiz anlaşmaya katılmamıştı. İlk başlarda büyükler tarafından hoş karşılanmasa ve diğer arkadaşları küçük görse de, onlar hiç aldırmayıp hiçbir şey yokmuş gibi arkadaşlıklarına devam ettiler. Gruplarını büyütme için onlara inat daha çok çabaladılar; çekici oyunlar kurduklarında başarılı oluyorlardı; oyunlara kızlar da erkekler de katılıyordu, fakat büyükler farkedip öfkelendiklerinde oyunları yarım kalıyordu. Birileri her ne kadar öfkelenip elinden süpürmesini düşürmese de onlar pes etmemekte ve arkadaşlıkta kararlı bir gruptular.

Taşları dizdikten sonra ilk atış sırasını ona verdiler. Böyle oyunlarda açılışı yapmaktan hiç hoşlanmıyordu, genellikle heyecanlanıp kaybediyordu. Üç atıştan sadece birini tuturmuştu. Ahmet ise ikisini devirmişti, üçüncünün de devrileceğini heyecanla beklerlerken taş, sağa sola sallanmasına rağmen devrilmedi ve Dilan ard arda üç taşı da devirmişti, zaten Dilan'ın bu oyunda en iyisi olduğunu kabul etmişlerdi artık. Kazanmanın sevinciyle de Dilan, taya

Zagros ismini koymak istediğini söyledi. İyi ki kazanan Ahmet olmamıştı, abuk subuk isimler koyabilirdi. Dilan ona göre daha akıllı ve zevkli biriydi. İsim meselesini de hallettiklerine göre daha fazla oyalanmadan işe koyulmalıydılar. Öğlen saatine doğru işlerini bitirdiklerinde Dilan'ın evinden yeni pişirilmiş tandır ekmeği, Ahmet'in evinden de annesinin yaptığı bulgur pilavını, bostanından hiçbir şey paylaşmayan cimri Remziye teyzeden de yeşil soğan ve gulberoj ödün (ç)alarak her zaman buluştukları yere doğru yola koyuldular. Buluştukları yer, köyü bir bütün olarak gören yüksek bir kayalıktı. Bazen sabahın erken saatlerinde bazen de gün sonunda mutlaka buraya gelirlerdi, en güzel sohbetlerini burada ederlerdi, oyun planı kurup hayallerini paylaşırlardı. Ortak hayal etmek ya da birbirleri için hayaller kurmak en sevdikleri zamanlarıydı. Arkadaşlarına bir önceki gün yaşadıklarını abartarak anlatmaya koyuldu, süpürge'nin kafasına ağzından alevler püskürten bir ejderha misali uçtuğunu söyleyince hep beraber kakhaha tufanına tutuldular. Yanında çuval taşımasına anlam veremeyen arkadaşlarına, çuvalından bir defter çıkartarak anlatmaya karar verdi.

Peşine düştüğü mavi ve beyaz tüylü kuşun onu kocaman bir ağaca götürüşünden, o ağacın arkasında saklı olan küçük yarıktan, yarığın karanlık ve gizemli bir şikefte açıldığından ve sonunda ise bulunduğu defterden bahsetti. Defterin ilk sayfasını arkadaşlarına okuyarak defteri incelemelerini istedi. Defteri alıp merakla incelemeye başlayan Dilan, defterin orta sayfalarından kurumuş meşe yaprağı çıkartıp arkadaşlarına gösterdi. Dilan sayfaları hızlıca geçiyordu

her bir sayfayı geçtikçe kaşları çatılıyordu. Arkadaşları onun bu halini anlamaya çalışırken defteri kapatıp, diğer sayfaların boş olduğunu, sadece ilk sayfanın yazılı olduğunu söyledi. Ortamda bir süre derin bir sessizlik oluştu, sadece saçlarının arasından kayıp geçen rüzgarın sesi konuşuyordu. Defteri Dilan'ın elinden çekip

ayağa fırladı, hiçbir şey söylemeden yokuş aşağı koşmaya başladı ve geriye kalan, arkadaşlarının ismini haykırması olmuştı.

Neden tek bir sayfa? Tek sayfa bile değildi, yarım sayfa yazılmıştı. Dağda yaşanan o kadar güzel şey vardı, birbirinden heyecanlı maceralar ve dostluk kurabileceğin birbirinden güzel insanlar... Bunların yazılması ve bilinmesi gerekiyordu. Yoksa çocuklar nasıl Gerilla olma hayalleri kuracaktı, kim anlatacaktı onlara, dağları kimler koruyacaktı? Ne olmuştı da defter hiç

başlamadan yarım kalmıştı, taşların altına saklanılmıştı? Bunu öğrenmenin tek bir yolu

vardı, dağa gidecekti. Artık okumak ve dinlemek yetmiyordu, hayaller de yarım kalıyordu; yaşamak ve öğrenmek gerekiyordu. Defterin sahibi arkadaşı da bulup ilk önce biraz kızacaktı ama dinledikçe sakinleşecekti, sonrasında haklı olup olmadığına dair kararını verecekti. Yaz diyecekti, "Çocuklar için yazmalısın. Eğer zamanın yoksa beraber de yazabiliriz, ne de olsa artık ben de bir gerillayım." diyecekti. Bunları yapabilmesi için daha hızlı koşup eve varması gerekiyordu, eşyaları küçük çuvala sığmazdı. Sırt çantasını hazırlamalıydı. Dolabın altına eğilip sırt çantasını çıkardı. Saçlarını yıkamaya kıyamadığı ve annesinin hep sakladığı dalın şampuanını arkadaşlar kullanır diye çantasının içerisine ekledi. İki tane sarı tarak, yüz aynası, fazladan diş fırçası ve diş macunu -kendisi diş fırçası kullanmayı sevmiyordu ama arkadaşlara götürebilirdi- çantasına ekledi. Ahmet'in evindeyken babasından birkaç tane çorap ve bere ödünç almıştı, onları da yerleştirdi. El feneri ve yedek pili, resim defterini ve renkli kalemelerini, küçük poşetlerin içerisine; peynir, tereyağı, şeker, ve tuz doldurarak

çantasına doldurdu. Sapanını ve dedesinin ona bir hazine haritası olduğunu söylediği Kürdistan'ın coğrafi haritasını katlayıp bir poşete sararak çantasına koydu. Son olarak çantasına küçük bir çaydan ve demçay da ekleyerek yere boylu boyunca uzandı. Sonunda bitmişti. Çantasını alıp kümesin arkasına sakladı. Annesi tandırılıkta ekmek pişiriyordu. Geçen hafta getirdiği odunlardan bir kucak dolusu odunu kapının önüne bırakıp tekrar çantasını sırtına alarak yola koyuldu.

Her gün yürüdüğü bu patikaları artık gözü kapalı bir şekilde gidebiliyordu. Doğadaki her bir detaya neredeyse hakimdi, bir ağacın dalı kırılmaya ya da kesilmeye görsün, hemen farkediyordu. Hangi kuş hangi ağaca yuva kurmuş haberdardı. Bazen yavru kuşlar yuvalarından düştüğünde, onları tekrar yuvalarına bırakmak için ağaçların en uç noktasına kadar tırmanırdı. Meyve ağaçlarının hangi yıl en iyi meyveyi vereceğini ve hangi meyve ağacının nerede olduğunu kolaylıkla çıkarabiliyordu. Yani artık bu bölgeyi iyi tanımaktaydı ve buralarda hiç Gerilla görmemişti. Bu yüzden defteri bulduğu şikeftin daha yüksek ve yukarı kısımlarına gitmeliydi. Köyden hiçbir çocuk o taraflara gitmezdi, kendisi de hiç gitmemişti. Büyükler oralarda tehlikeli hayvanların ve cinlerin olduğunu söylerdi, çocuklar oralara giderse bir daha geri dönememiş. Bu söylenenlerin hiçbirine inanmıyordu, bu cinler, periler vs. bir tek çocuklara mı saldırıyordu, büyükler ne güne duruyordu? Gerçek olsaydı şimdiye dek, tek bir büyük kalmazdı köyde. Çünkü büyüklerin sık sık gidip geldiğini görüyordu. Şimdiye kadar oraya gitmemesinin tek nedeni annesiydi. Gerçi Şi-

kefti bularak zaten oraya girmiş oldu. Eh artık emindi, Gerillalar burada olmalıydı. Çantası her ne kadar ağır da olsa dayanmıyordu, geç olmadan planladığı yere ulaşmalıydı. Matarasından bir yudum su alarak yürümeye devam etti. Çantasını indirip terini silmek için cebinden mendilini çıkardı, matarasından biraz daha su içtikten sonra çantasını kolayca bulabileceği bir ağacın altına sakladı.

Herhalde sırtında o kocaman çantayla arkadaş-
ları aramayacaktı. Heyecan ve coş-
kuyla "Hevaaaaa!!" diye
uzun ve yüksek
bir sesle ba-
ğırdı; sesine
cevap olarak
verilen tek
hareketlilik,
ağaçlardan
uçan kuşların
kanat sesi oldu.

Yürümeye devam etti.
Belli bir yöne doğ-
ru yürümüyordu, bazen sağa ba-
zen de sola sapıyordu. Gerillalara
seslenmeyi de hiç bırakmıyordu; Hevaaaal, hevaaaal, hevaaaaaall.. Neredeydi-
ler, neden cevap vermiyorlardı? Nerdeyse gece olacaktı, tek başına burada
kalamazdı ki! Kimse sesine cevap vermiyordu. Ne uçan o demir hurdaları
vurabilmişti ne de gerillaları bulabilmişti. Pes mi etmeliydi? Ağacın altındaki
sırt çantasından fener çıkartıp çantayı tekrar yerine koydu. Belki arkadaş-
lar çantayı bulup alırlardı, zaten her şeyi onlar için getirmişti. Kendisine al-
dığı tek şey, sapanı ve hazine haritasıydı, onları da zaten arkadaşlara hediye
edecekti. Gerillada sadece sana ait olan bir şey yoktur. Senin olan her şey
yoldaşlarınındır, öyle okumuştı. Fenerinin cılız ışığıyla gecenin karanlığında
eve doğru, koşar adımlarla yürümeye başladı. Tam o sırada, gök gürlemesine
benzer sesler duymaya başladı. Ama hava kapalı değildi ki! Belki de yağmur
yağacaktı. Uzaklaştıkça gök gürlemesine benzeyen sesler yavaş yavaş kay-
boldu. Eve ulaştığında annesine görünmeden yatağa girip yorganını kafasına
kadar çekti, odaya giren annesi uyuduğunu düşünerek kapıyı tekrar örtüp
geri gitti. Annesinin gidişiyle başını yorganın altından çıkartıp pencerenin
camından duvara yansıyan ay ışığında derin düşüncelere daldı.

Sabah olduğunda hiç acele etmeden uyandı, ilk önce yağmurun yağıp yağma-
dığını kontrol etti, yağmur yağmısa benzemiyordu, omuzlarını sirkeleyip kü-
mese gitti. Kümeden yumurta alıp kahvaltı hazırladı, annesi onu bir yerlere
kaybolmayıp kahvaltı hazırladığını gördüğünde çok şaşırdı. Annesinin şaşırdı-
ğını farkkettiğinde, dün onun çok yorulduğunu bu yüzden kahvaltı hazırlamak
istediğini söyledi. Öğleden sonra evden çıkarak Ahmet'in evine gitti, Ah-

met'le Dilan'ı bahçede otururken buldu. Dünden beri arkadaşlarını görmeyen Ahmet ve Dilan onu birden karşılarında görünce hem sevindiler hem de meraklandılar. Peş peşe sordukları sorulara dama çıktıktan sonra cevap vereceğini söyledi. Arkadaşları onun yükselere çıkıp konuşma sevdasını bir türlü anlayamıyordu. Hiçbir şey demeden başlarıyla onayladılar. Köydeki çoğu evi gören yüksekçe bir damdı, sessizce oturdular, bir süre kimse konuşmadı. Dilan, arkadaşının eriği ne kadar çok sevdiğini bilerekten cebinden bahçeden toplamış olduğu erikleri çıkartarak ona uzattı. Ahmet de arkadaşının uzun zamandır beğendiğini bildiği, mavi ve beyaz renklerindeki büyük misketini çıkartıp ona uzattı. Arkadaşlarının onu ne kadar düşündüğünü görünce utanıp hiçbir şey söylemeden gittiği için özür diledi.

Dün gittikten sonra ne yaptığını anlatacağı sırada köyde bir hareketlilik gördüler. Toplanan bir kalabalık ve haykırış sesleri yükseliyordu. Üçü de aynı anda birbirine bakıp ayağa kalktılar, hızla tahta merdivenlerden aşağı inip köy meydanına doğru koşmaya başladılar. Meydana geldiklerinde kadınlı, erkekli ve çocuklu bir kalabalığın toplandığını gördüler. Annelerin ağıt yakan sesine karışan küçük çocukların ağlayış sesleri her yeri sarmıştı. Korku dolu gözlerle arkadaşlarına bakıp kalabalığa karıştı. Kalabalığı yarıp insanların neye toplandığını gördüğünde nefesi kesildi; bu kalabalık, *kanlar içerisinde yatan iki gerilla* için toplanmıştı. Hareketlenen kalabalık yerde uzanan gerillaları ağıtlar ve zılgıtlar eşliğinde kaldırıp götürdüğünde o sadece izlemekle kalabildi.

Arkadaşlarının onu sallaması ve seslenişiyle kendine geldikten sonra bir köşeye gidip duvara yaslandılar.

Herkes feryat edip ağıtlar yakarken o ağlayamıyordu. Yüreğinden gözlerine taştan öfkesi, gözlerinde dolan yaşların dökülmesine engel oluyordu. Şimdi anlıyordu, o her yerde gerillalara seslenip neden gelmiyorlar diye sorgularken, gerillalar savaşıyordu. Bunu nasıl düşünememişti? Nasıl da kızmıştı onlara, hep kendisini düşünmüştü, kendisi için hayaller kurmuştu. Kendi içerisinde derin bir sorgulamadayken gerillaları köy meydanından çıkarken gördü. Hızla arkalarından koşmaya başladı. Bir yerde durup, *"Hevaal, ben de sizinle gelmek istiyorum!"* diye haykırdı. Duydukları ince ve kararlı sese dönen gerillalar, 10-12 yaşlarında bir çocuk görünce kanlanmış yorgun gözlerine rağmen en sıcak bakışlarıyla gülümsediler.

Kadın gerillalardan biri öne çıktı; günlerce yıkanmamış kıya-

fetlerine ve uykusuzluktan çökmüş yüzüne rağmen uzun ince vücuduyla beline kadar uzanan saç örgüsüyle, güzelliğinden hiçbir şey eksilmeyen bir kadın gerillaydı. Kendine güvenen dik duruşu ve kolundaki silahıyla çok heybetliydi. Çocuğun boyuna göre eğildiğinde bir adım geride durdu, sıcak bakışlarıyla çocuğun gözlerine bakan kadın gerilla, öfkeden yanan gözlerle karşılaştı.

Bu öfke dolu gözler, bu küçücük çocuk bedenine nasıl sığıyordu? Bir çelişki vardı bu gözler ve beden arasında. İşte yıllardır savaştıkları bu düşman, bu

küçük çocuğun gözlerinde hezeyana uğruyordu. Bilmem neyin kaçınıcı büyük ordusu bu gözlerde yerle bir olmuştu.

Uzun örüklü kadın gerilla; "Büyüdükten sonra gelip seni alacağız." diyerek cevap beklemeden yoldaşlarına katılıp hızla yürümeye başladı. Gerillalar ondan uzaklaştığında gözyaşları bu sefer öfkesine galip gelmişti; kendisine karışacak bir sığınak bulunca yağmaya başladı. Cebinden Gerillanın defterini ve kalemı çıkartarak şu dizeleri yazmaya başladı:

*Bir gökyüzü çiz kendine
Yıldızları, gezegenleri
ve küçük gerillası olsun.
Kahkahaları ve gözyaşları olsun.
Yakıcı güneşi ve yağın yağmurları olsun.
Aydınlıkları ve korkutan karanlıkları olsun
Kırgınlıkları ve kırlangıçları olsun
Gülleri ve gülüşleri olsun.*

*Sen olsun.
Ben olsun.
Bizim olsun.
Küçük Gerillanın
Ve herkesin olsun...*

Yedi yıl sonra...

Sonunda gelmişti, doğduğu topraklardaydı. Yarım bıraktığı, inançla sarıldığı bir yol vardı, sonu olmayan ve de sonsuzluğa götüren tek yolculuktu. Yıllar önce bulduğu defteri elinde sımsıkı tutmaktaydı. Yarım bırakılan bu defteri tamamlama zamanı gelmişti. Gökyüzünü turuncuya boyayan güneşin batışı altında, yanındaki gerilla yoldaşına bakıp gülümsedi. Tıpkı çocukluğundaki çantasına benzer bir çantayla özgür dağlara doğru yürümeye başladı...

*Bir gökyüzü çiz kendine
Yıldızları, gezegenleri
ve küçük gerillası olsun.
Kahkahaları ve gözyaşları olsun.
Yakıcı güneşi ve yağan yağmurları olsun.
Aydınlıkları ve korkutan karanlıkları olsun
Kırgınlıkları ve kırlangıçları olsun
Gülleri ve gülüşleri olsun.*

*Sen olsun.
Ben olsun.
Bizim olsun.
Küçük Gerillanın
Ve herkesin olsun...*